

Capitolul 3

Întâlnirea cu banda

Oliver voia să fugă cât mai departe posibil de familia Sowerberry, de domnul Bumble și de parohie. Deși era la aproape cinci mile depărtare de oraș, încă se mai ascundea după tufișuri, de frică să nu fie urmărit și prins. Pe când se așezase pe o bornă, să se odihnească și să se gândească puțin, observă că pe bornă scria cu litere mari că locul acela se află la șaptezeci de mile depărtare de Londra. Numele acela a adus în mintea lui Oliver o sumedenie de gânduri.

Voia să o ia cu totul de la capăt, astfel că se decise să meargă la Londra. Simțea că orașul acela

LIBRIS

mare ar putea să-l ascundă de oamenii răi pe care îi lăsase în urmă.

Călătoria fu grea pentru băiețel, pentru că afară era frig și umezeală. Dar nu se pierdu cu firea și continuă să meargă. Se oprea în satele de pe drum pentru a cerși apă și mâncare. Tot ceea ce avea la el era o pereche de șosete, o cămașă și un penny pe care-l ținea într-o pungă de hârtie.

În cele din urmă, în a șaptea zi a călătoriei sale, Oliver ajunse șchiopătând în orașelul Barnet. Acolo întâlni un băiat care era probabil de vârsta lui, dar pretindea că este om mare. Purta o cămașă murdară și niște pantaloni foarte lălâi, făcându-i picioarele strâmbe să pară chiar și mai caraghioase. Pe cap avea o pălărie prea mare pentru el, care-i aluneca mereu într-o parte. Haina pe care o purta era atât de mare, încât mătura pământul în urma lui atunci când mergea.

— Care-i treaba? îl întrebă băiatul pe Oliver.

Oliver îi spuse că e flămând și obosit și că mersese timp de șapte zile.

— Hm... Ai bani la tine sau un loc în care să stai? întrebă din nou băiatul.

LIBRIS

— Nu, n-am. Dar poate că norocul îmi va surâde odată ce voi ajunge în Londra! mărturisi Oliver.

La auzul acestor vorbe, băiatul zâmbi, dezvelindu-și dinții strâmbi.

— Fii atent la mine, nu te nelinești. Cred că te pot ajuta un pic. Trebuie să ajung în Londra diseară; știu un domn respectabil care locuiește acolo. El te va adăposti pe gratis, pentru că e un cunoscut de-al meu.

Băiatul se prezentă drept Jack Dawkins.

— Sau poți să-mi zici Artful Dodger, cum îmi zice toată lumea.

Băieții porniră spre Londra. Călătoria lor îi purtă pe străzi noroioase și înguste, pe care aerul era încărcat de mirosuri grele. Bărbați și femei bete se bălăceau cu plăcere în mirosurile acelea.

Oliver tocmai se gândea s-o ia la fugă când se opriră în fața unei case dărăpănate. Dodger trânti de perete ușa unei camere din dos și-l trase pe Oliver înăuntru după el.

Pereții și tavanul camerei erau negri ca tăciunele din cauza vechimii și murdăriei. În fața

focului era o masă mare, încărcată cu mâncare. Erau pe ea și niște cârnați, care fuseseră gătiți de un bărbat foarte bătrân și zbârcit, cu o față respingătoare încadrată de o claie de păr roșcat. Era îmbrăcat cu un pulover soios, cu gâtul gol. La masă stăteau cinci băieți, niciunul mai mare ca Dodger, care fumau pipe lungi de lut și beau alcool, cu aerul unor bărbați de vârste mijlocii.

— Fagin, acesta este prietenul meu, Oliver Twist, anunță Jack Dawkins.

Fagin rânji și îi spuse lui Oliver să se servească din cârnați și să se facă comod. Băieții se adunară în jurul lui Oliver și îi strânseră mâna cu putere.

Oliver își mănă portia, iar Fagin îi pregăti apoi un pahar cu amestec de gin și apă fierbinte, pe care-l îndemnă să-l bea dintr-o înghițitură, iar Oliver făcu întocmai. După aceea, simți cum este ridicat ușor pe brațe și căzu într-un somn adânc.

Oliver se trezi a doua zi dimineată târziu, după un somn lung și adânc. Nu mai era nimeni în cameră în afară de Fagin, care pregătea micul dejun.

Fără să știe că Oliver se trezise, Fagin scoase o cutiuță de sub o trapă din podea. Apoi o deschise,

scoțând din ea un ceas magnific, bătut cu pietre prețioase.

— Aha! spuse Fagin, ridicând din umeri și studiind fiecare trăsătură cu un rânjet hidos. Deștepți cățeluși, deștepți cățeluși!

Fagin puse ceasul înapoi la locul său sigur și scoase afară inele, broșe, brățări și alte bijuterii și lucrături scumpe. În timp ce admira zorzoanele, privirea îi căzu pe Oliver, care era treaz.

— Ai văzut aceste lucruri frumoase, dragul meu?

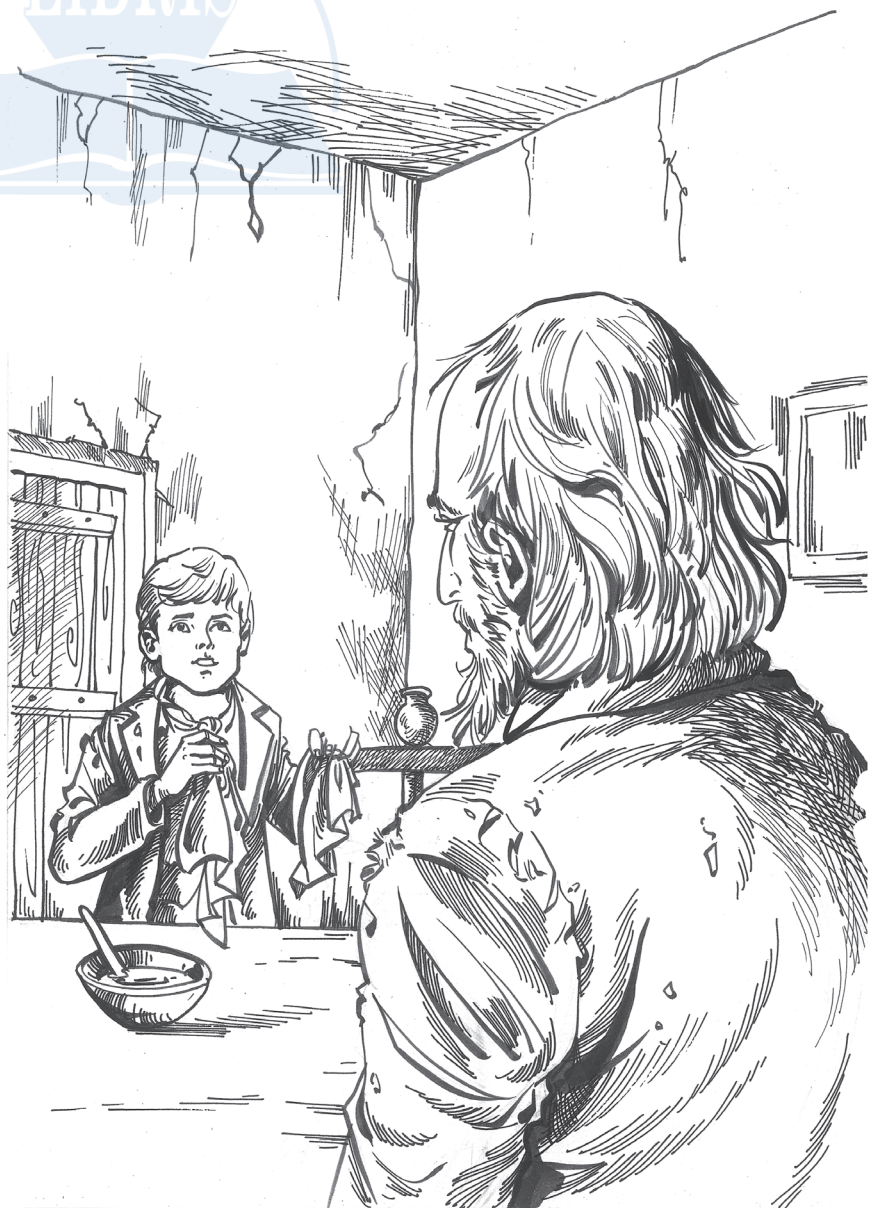
— Da, domnule, răspunse Oliver.

— Ah! Spuse Fagin, pălind ușor. Acestea... acestea sunt ale mele, Oliver. Micuța mea avere. Tot ce voi mai avea la bătrânețe. Oamenii zic despre mine că-s cărpănos, doar atât.

Oliver încercă să se gândească de ce cineva atât de bogat ca Fagin trăiește în acele condiții mizere, dar apoi se uită la ceilalți băieți de acolo și se gândi că poate pe Fagin îl costa foarte mult să-i îngrijească pe toți acei băieți.

Fagin puse apoi cu grijă cutia deoparte și îl rugă pe Oliver să se spele pe mâini și pe față.

LIBRIS

La puțin timp după aceea fu servit un mic dejun cu rulouri fierbinți, cafea și șuncă, pe care Oliver îl mănca împreună cu Artful Dodger, Fagin și alt băiat de acolo, pe nume Charley Bates.

Când terminară de mâncat, Fagin îl întrebă pe Charley:

— Ei, ce-ai adus astăzi?

Charley se șterse cu mâinile de haină și scoase din buzunar patru șervețele de mătase.

Fagin părea să fie foarte încântat de ceea ce vede.

— Ah, bravo, bravo, fiul meu! Tu și cu Dodger mă faceți să mă simt mândru de voi în fiecare zi, asta e sigur! exclamă el vesel.

Se uită apoi la Oliver aproape imediat și îl întrebă pe un ton mios:

— Crezi că poți deveni și tu la fel de bun ca Bates și Dodger, Oliver?

Oliver încuviință ușor din cap, dornic să-i facă pe plac lui Fagin.

— Așa mă gândesc, domnule, dar va trebui să mă învățați tot ceea ce fac ei.

Charley găsi replica lui Oliver atât de caraghioasă, încât izbucni în râs.

— E atât de simpatic! spuse Charley.

Artful Dodger îi ciufuli părul lui Oliver și-l asigură:

— Oh, nu trebuie să-ți faci griji pentru asta, Oliver. Nu se găsește alt profesor ca Fagin!

Oliver nu înțelese atunci nici ce era amuzant în asta, nici ceea ce a urmat să se întâmple. Fagin își puse o batistă de mătase în buzunar și începu să se plimbe, ca și cum ar fi fost la plimbare pe stradă. Băieții îl urmară, ascunzându-se de fiecare dată când se întorcea să se uite. Fagin se opri și începu să se uite la perete ca și cum s-ar fi uitat pe geamul unui magazin. Dintr-odată, unul dintre băieți veni din spate, apucă batista lui Fagin și o luă la fugă. Fagin zâmbi către băieți, apoi, întorcându-se spre Oliver, spuse:

— Dacă vrei să fii la fel de popular ca Charley Bates sau ca Dodger, trebuie să înveți tot ceea ce fac ei.

Artful Dodger începu apoi să-i arate, foarte încet, cum să șterpească din buzunarele

oamenilor, iar apoi Oliver încercă să facă asta cu Fagin.

— Ești un băiat deștept, dragule, spuse bătrânul pungaș, mângâindu-l aprobator pe Oliver pe creștet. N-am mai văzut un băiețaș așa ager ca tine. Ia un șiling de aici. Dacă vei continua așa, vei deveni cel mai bun dintre toți.

Oliver se întreabă ce legătură ar putea fi între a-i șterpeli bătrânului în joacă din buzunar lucruri și a deveni un om de seamă, dar, gândindu-se că Fagin, fiind mai în vârstă ca el, trebuie să știe mai bine, îl urmă în tăcere la masă, apoi se cufundă adânc în studiul noii meserii.

Oliver exersă împreună cu Artful Dodger și Charley timp de mai multe săptămâni, apoi se luă în cele din urmă decizia că poate ieși pe străzi împreună cu ceilalți doi hoți. În aceeași perioadă le întâlni și pe Bet și Nancy.

LIBRIS

